

گزارش میدانی «جوان» از یک روز متفاوت در مدرسه‌ای که باید الگو باشد

ورزش‌ودانش در مدار امید

از همان لحظه ورود، جوی خاصی و متفاوت به چشم می‌خورد، چهره دانش آموزان از شادی و هیجان می درخشد و شور مشارکت در نگاه‌شان موج می‌زند. این هیجان به‌ویژه در میان آنها که رشته تربیت‌بدنی را انتخاب کرده‌اند، بیشتر نمایان است، گویی هر کدام‌شان نه فقط در حال شرکت در یک رویداد ورزشی، بلکه در تجربه‌ای فراتر از آن قدم برمی‌دارند.

■ ■ ■

المیاد ورزشی در این مدرسه، برخلاف تصور رایج از مسابقات صرفاً فیزیکی، یک مراسم آموزشی و فرهنگی است، جایی که هر غرغه آن، درپچه‌ای به دنیای بزرگ‌تر و نوآورانه‌تر باز می‌کند. از هوش مصنوعی و فناوری‌های نوین در ورزش گرفته تا مباحث همچون تغذیه سالم، سلامت روان و کارآفرینی، همه در کنار هم جمع شده تا نشان دهند، ورزش فراتر از مسابقه، رکورد و قهرمانی است.

■ **هم‌قدمی ورزش و دانش**

در قلب این رویداد کسانی هستند که با انگیزه و تلاش، المیاد ورزشی درون مدرسه‌ای را به فرصتی بی‌نظیر برای یادگیری و رشد تبدیل کرده‌اند، از جمله خانم کرلی، دکترا بیومکانیک و یکی از چهره‌های پرانرژی و الهام‌بخش این مراسم که با شور و اشتیاق فراوان در حال مهیا ساختن مقدمات برنامه است. او با بیان اینکه «ورزش فقط مسابقه دادن و قهرمان شدن نیست، بلکه می‌تواند پلی باشد به سوی آینده‌ای روشن‌تر» به «جوان» می‌گوید: «این بچه‌ها دارند مهارت و دانش کسب می‌کنند، اما مهم‌تر این است که یاد بگیرند چطور این دانش را به فرصت تبدیل کنند، چطور از آن در زندگی و حتی کسب درآمد بهره ببرند. به نظر من المیاد ورزشی درون مدرسه‌ای بستر خوبی برای این یادگیری است.»

در اینجا همه چیز به دست خود دانش آموزان طراحی و ساخته شده‌است. گردانندگان مراسم هم، خود آنها هستند. روی دیوارها، برگه‌هایی چسبانده شده که حاصل تحقیقات بچه‌های تربیت‌بدنی است. آنها با استفاده از ابزارهای هوش مصنوعی، اطلاعاتی درباره زبان بدن، مدیریت اضطراب ورزشکاران و آسیب‌های رایج در رشته‌های مختلف جمع‌آوری کرده‌اند. این بچه‌ها با کمک خانم کرلی تمام تلاش‌شان را کردند تا به شرکت‌کنندگان در این برنامه نشان دهند که ورزش فقط فعالیت جسمی نیست، بلکه علمی پیچیده و چندوجهی است که نیازمند آگاهی، دانش و مهارت‌های نوین است.

■ **تفاوت‌ها را ببینیم**

سال‌هاست که نظام آموزشی کشور تلاش می‌کند همه دانش آموزان را در قالب‌هایی یکسان جای دهد، قالب‌هایی که اغلب بر پایه نمره، انضباط و عملکرد ظاهری بنا شده‌است، اما واقعیت این است

که کودکان و نوجوانان، هر کدام با ویژگی‌های شخصیتی، توانایی‌ها و چالش‌های خاص خود، نیازمند رویکردی متفاوت هستند. نادیده گرفتن این تفاوت‌ها، نه‌تنها مانع شکوفایی استعدادها می‌شود، بلکه می‌تواند آسیب‌های جدی روانی و اجتماعی به همراه داشته‌باشد.

در المیاد ورزشی درون مدرسه‌ای نوشیروان، این تفاوت‌ها نه‌تنها دیده شده، بلکه به رسمیت شناخته شده‌اند. خانم کرلی، دکترا بیومکانیک و مسئول علمی این رویداد، با نگاهی دقیق به نیازهای متنوع دانش آموزان می‌گوید: «دانش‌آموزانی که با اختلال توجه و تمرکز مواجهند، معمولاً در کلاس‌های سنتی، نادیده گرفته می‌شوند. این در حالی است که می‌توان با معرفی فعالیت‌هایی مانند طناب‌بازی، تنیس روی میز، دارت و سایر ورزش‌های مهارتی، به آنها کمک کرد تا هم انرژی خود را تخلیه کنند و هم تمرکزشان را تقویت نمایند.» او ادامه می‌دهد: «در کنار این گروه، دانش‌آموزانی نیز هستند که شخصیت‌های درون‌گرا دارند و تمایل چندانی به تعاملات اجتماعی یا فعالیت‌های گروهی نشان نمی‌دهند. برای این دسته نیز می‌توان از رشته‌های ورزشی گروهی بهره گرفت تا به تدریج وارد فضای مشارکت شوند و به تعادل روانی و اجتماعی برسند.»

کرلی با تأکید بر ضعف‌های ساختاری نظام آموزشی کشور، توضیح می‌دهد: «در بسیاری از مدارس، همه دانش‌آموزان در چارچوبی واحد قرار می‌گیرند، چارچوبی که با قواعد از پیش تعیین‌شده، تفاوت‌های فردی را نادیده می‌گیرد. در حالی که کودکان و نوجوانان کاملاً متفاوت‌اند. نمی‌توان با یک فرمول واحد، استعداد همه را شکوفا کرد.»

او یکی از دلایل این غفلت را کمبود نیروی انسانی متخصص در حوزه تربیت‌بدنی و مشاوره می‌داند: «در اغلب موارد، تنها زمانی که یک کودک دچار مشکل حاد رفتاری یا روانی شود، به مراکز مشاوره ارجاع داده می‌شود. آن‌هم در شرایطی که تراکم بالای جمعیت در کلاس‌ها، امکان ارائه خدمات خاص را برای مربیان بسیار دشوار کرده‌است.»

برای مقابله با این چالش، خانم کرلی‌ی راهکاری عملی پیشنهاد می‌دهد: «می‌توان از دانش آموزان توانمندتر برای آموزش همکلاسی‌هايشان استفاده کرد. با گروه‌بندی مناسب و تعیین سرگروه در پایه‌های مختلف، حتی در مقطع ابتدایی، می‌توان دانش‌آموزانی را که دچار اختلال تمرکز هستند یا در فعالیت‌های تیمی مشارکت نمی‌کنند، جذب کرد. این بچه‌ها نباید به حال خود رها شوند.»

صدای ضربات محکم و هماهنگ تکواندو در حیاط مدرسه، توجه‌هم را جلب می‌کند. دو دختر نوجوان با لباس‌های سفید و کمربندهای رنگی، با اعتمادبه‌نفس، روی تشک ظاهر می‌شوند. اجرای‌شان حرفه‌ای است؛ حرکات دقیق، هماهنگ و پرنرژی دارند. وقتی با آنها حرف می‌زنم می‌فهمم که حرکات‌شان فقط نمایش نیست، بلکه بخشی از مسیر زندگی‌شان است. حنانه منصوریان، دانش‌آموز کلاس یازدهم، یکی از اسیرکنندگان این مراسم است. او با نگاهی مصمم درباره مسیرش می‌گوید: «از سال ۹۵ که به کلاس تکواندو رفتم، هنوز مطمئن نبودم، اما وقتی به کمربند آبی رسیدم، فهمیدم که آینده‌ام را در ورزش می‌بینم. حالا هدفم این است که مربی ورزش شوم یا دبیر تربیت‌بدنی. شاید هم بتوانم وارد تیم ملی شوم.» او تأکید می‌کند که نقش مربی در این مسیر بسیار پررنگ بوده‌است: «اگر مربی خوبی سر اهرم قرار نمی‌گرفت، شاید اصلاً این مسیر را ادامه نمی‌دادم. بدون شک مربی تأثیر زیادی در موفقیت من داشته‌است.» حنانه از اجرای خود در این برنامه درون مدرسه‌ای با افتخار یاد می‌کند: «چنین مراسمی برای من و دوستانم ایجاد انگیزه می‌کند، رزومه خوبی در کارنامه‌ام خواهد بود.»

■ **ورزش، رنگ تفریح نیست**

میان هیاهوی برگزاری المیاد و صدای قدم‌های استوار دانش‌آموزان این مدرسه، چهره‌ای پرنرژی خودنمایی می‌کند؛ «فهمیه کلهر»، مربی بر جسته تربیت‌بدنی مدرسه نوشیروان.

او نه فقط یک معلم با تجربه در هنر ستان تربیت‌بدنی است، بلکه سال‌ها افتخار حضور در تیم ملی دو و میدانی ایران را داشته‌است. امروز، در کنار تدریس، به عنوان مربی بدنساز تیم ملی هاکی برای مسابقات آسیایی، همچنان نقش تأثیرگذاری در دنیای ورزش دارد. کلهر با نگاهی عمیق به مفهوم «المیاد ورزشی» می‌گوید: «این المیاد اگر در همه مدارس به درستی اجرا شود، می‌تواند کمک بزرگی به رشته تربیت‌بدنی باشد. سال‌ها بود که این برنامه به‌صورت پراکنده و مستندسازی‌شده برگزار می‌شد، اما امسال با آغاز هفته تربیت‌بدنی، دوباره جان گرفت و به‌صورت رسمی در مدارس اجرا شد.»

او با اشاره به تجربه‌شخصی‌اش در سال‌های گذشته توضیح می‌دهد که پیش‌تر هم مسابقات درون‌مدرسه‌ای برگزار می‌شده، اما نه با این انسجام و ساختار: «هن از همان سال‌های ابتدایی فعالیت‌م، بچه‌ها را از زیبایی می‌کردم، تست می‌گرفتم، مسابقه برگزار می‌کردم و تیم مدرسه را برای رقابت‌های منطقه‌ای آماده می‌کردم. حالا این روند با نام المیاد، منظم‌تر و نمادین‌تر شده؛ با سوگندنامه، سرود، پرچم و مراسم افتتاحیه.»

اما این برنامه نباید فقط محدود به یک روز شود. کلهر تأکید می‌کند که این فعالیت‌باید در طول سال

ادامه پیدا کنند: «ما لیگ‌های ورزشی در رشته‌های مختلف را برگزار می‌کنیم. بچه‌ها تا مر حله فینال پیش می‌روند و حتی با معلمان مسابقه می‌دهند. این رقابت‌ها نه‌تنها برای دانش‌آموزان، بلکه برای معلمان هم انگیزه‌ساز است.»

با این حال، او از چالش‌های جدی در مسیر اجرای چنین برنامه‌هایی نیز سخن می‌گوید: «برگزاری این مسابقات زمان‌بر است. ما معلمان باید هم به درس‌های تئوری برسیم، هم مهارت‌آموزی را پوشش دهیم، هم فضای بازی را فراهم کنیم. بچه‌ها، حتی در پایه دوازدهم، نیاز دارند که بازی کنند، مهارت یاد بگیرند و تخلیه انرژی داشته باشند، اما با زمان محدود کلاس‌ها، این کار دشوار است.»

کلهر به تفاوت میان مدارس نیز اشاره می‌کند، تفاوت‌هایی که گاه اجرای درس تربیت‌بدنی را

در کنار او، نازنین زینب بوربور ایستاده‌است؛ یکی دیگر از دختران تکواندوکار مدرسه که در کنار موفقیت ورزشی، در درس‌های تئوری هم نمرات بالایی کسب کرده‌است. او از سه سالگی کیو‌کوشین کار کرده و بعدها به تکواندو روی آورده‌است. بوربور هم معتقد است که نقش مربی در پیشرفت ورزشی به شدت اهمیت دارد: «مربی مهم‌ترین مهره برای جذب هر دانش‌آموز در رشته‌های مختلف است. یک مربی می‌تواند باعث شود که به یک ورزش علاقه‌مند شوی یا از آن متنفر بشوی.» وقتی از او درباره نیازهایش برای ادامه مسیر می‌پرسم، بی‌درنگ پاسخ می‌دهد: «تجهیزات مدرسه برای تربیت‌بدنی خیلی مهم است. «در دوره‌ای برگزاری المیاد ورزشی درون مدرسه‌ای اجرا نشد، دانش‌تلاش شد تا اسم «المیاد» آورده نشود. همین نگاه باعث شد که در یک مقطعی، این طرح به حاشیه برود، اما خوشبختانه در معاونت جدید تربیت‌بدنی، این موضوع دوباره جدی گرفته شده و بر اجرای آن بافشاری می‌شود.»

از نگاه او، اگر این مسیر با انسجام، حمایت مدیریتی، و نگاه تربیتی ادامه پیدا کند، المیاد ورزشی درون مدرسه‌ای می‌تواند به بستری واقعی برای ارتقای سلامت جسم و روان و تقویت مشارکت اجتماعی در مدارس تبدیل شود.

بهرامی در کنار این هدف، به موضوع مهم‌تری نیز اشاره می‌کند: «غریالگری اسکلتی - عضلانی دانش‌آموزان»

او معتقد است که این مسئله، گرچه مستقل از المیاد است، اما باید همزمان مورد توجه قرار گیرد: «غریالگری ساختار قوامی دانش‌آموزان باید به‌صورت منظم انجام شود تا انحنای‌ها شناسایی و کانون‌های تخصصی برای مداخله تشکیل شود. متأسفانه در مقطعی این موضوع به سمت درآمدزایی رفت و گاهی مورد سوءاستفاده قرار گرفت، اما اگر طبق دستورالعمل‌ها اجرا شود و مدیران مدارس همکاری کنند، می‌توان نتایج بسیار مؤثری گرفت.»

او تجربه‌ای موفق از منطقه ۱۸ تهران را مرور می‌کند؛ جایی که در طول یک سال تحصیلی، گروهی تخصصی تمامی دانش‌آموزان را غریالگری کردند و نتایج دقیقی به‌دست آمد، اما به گفته بهرامی، ورود گروه‌های غیررسمی و نگاه صرفاً مالی به این فرایند، موجب تضعیف آن شد.

■ **مدرسه‌ای که دید، مدارس که ندیدند**

پرواضح است که اگر ورزش در مدارس با نگاهی تربیتی، مشارکتی و تخصصی همراه شود، می‌توان از دل حیاط‌های کوچک هم آینده‌های بزرگی ساخت. مدرسه نوشیروان نشان داد که وقتی فضای آموزشی با انگیزه، خلاقیت و دانش پیوند می‌خورد، نه‌تنها استعداد‌های ورزشی شکوفا می‌شوند، بلکه مسیر زندگی دانش‌آموزان به کلی دگرگون می‌گردد. مربیانی که با عشق و تخصص کنار بچه‌ها ایستاده‌اند، تنها آموزش نمی‌دهند، بلکه الهام‌بخش هستند. آنها به دانش‌آموزان می‌آموزند که دیده شوند، رشد کنند و آینده‌ای بسازند که به پشتوانه علاقه و تمرین شکل گرفته‌است.

دیدن چنین مدرسه‌ای، چنین مراسمی و چنین مربیانی، مایه‌شادی و امید است، اما در کنار آن، غمی سنگین هم وجود دارد، غم کودکان و نوجوانانی که در مدرسه درس می‌خوانند که نه مربی تربیت‌بدنی دارند، نه فضای ورزشی و نه حتی یک توپ ساده برای بازی. دانش‌آموزانی که متأسفانه از ابتدایی‌ترین حقوق ورزشی و آموزشی محروم هستند و استعدادهایشان در سایه بی‌توجهی‌ها تان شکوفا شدن ندارد.

این شکاف و این نابرابری ورزشی در مدارس نباید ادامه پیدا کند، بلکه باید هر روز، کمتر و کمتر شود. باید عزم و اراده کافی وجود داشته باشد تا در روزی برسیم که همه کودکان و نوجوانان این سسرزمین، فارغ از محل زندگی و نوع مدرسه، حق آموزش با کیفیت، فعالیت بدنی سالم و کشف استعدادهایشان را داشته باشند، چراکه ورزش در مدرسه فقط یک رنگ تفریح نیست، بلکه بخش مهمی از دشت سبزه‌سازان این مرز و بوم است و بدون شک آینده‌سازان کشور اگر فرصت داشته باشند، می‌توانند از حیاط‌های کوچک به بلندترین سکوها برسند.

تحقق ۹۰درصدی ارز دارو

وزیر بهداشت: در زمینه تأمین داروهای بحرانی که حدود ۴۰ تا ۵۰ قلم است و نیاز به واردات دارد با بانک مرکزی رایزنی‌های لازم را در زمینه تأمین ارز مر تبأ انجام می‌دهیم

کمبودهای دارویی همچنان ادامه دارد و با نزدیکی به فصل سرد سال و بروز بیماری‌های تنفسی نگرانی تکرار تجربه بحران دارویی سال ۱۴۰۱ موضوعی است که مردم و کارشناسان حوزه دارویی کشور را درگیر کرده‌است. حالا انطوّر که وزیر بهداشت در حاشیه جلسه هیئت دولت خبر داده در حال حاضر، داروهای بحرانی به‌طور ویژه بررسی می‌شوند؛ به‌طور متوسط ۴۰ تا ۵۰ قلم داروهای بحرانی هستند. وی همچنین از هماهنگی با بانک مرکزی در راستای تأمین ارز مورد نیاز برای واردات دارو خبر داده‌است؛ ارزی که بی‌تردید ریشه اصلی کمبود دارو در ماه‌های گذشته بوده و حالا به تخصیص ۹۰ درصدی از ارز مورد نیاز برای تأمین دارو می‌توان امیدوار بود کمبودهای دارویی تا حد زیادی برطرف شود.

■ ■ ■

تجربه سال ۱۴۰۱ در حوزه دارو تجربه‌ای تلخ و بی‌سابقه بود. آن سال کمبودهای دارویی به داروهای روتین و عادی سرماخوردگی رسید و بسیاری از داروهایی که سال‌های سال بود در کشور تولید می‌شد و هیچ‌گاه مشکلی در تأمین آنها نداشتیم به یکباره دچار کمبود شد و حتی برخی از آنها در دسته داروهای نایاب قرار گرفت. حکایت این داروخانه داروهای حیاتی بیماران خاص بلکه شربت استامینوفن و سرماخوردگی و آنتی‌بیوتیک‌هایی بود که سال‌های سال در کشور تولید می‌شدند و هیچ‌گاه جزو داروهای وارداتی نبودند، اما عدم تأمین نقدینگی شرکت‌های داروسازی و عدم تخصیص به‌موقع ارز در کنار تخلّف برخی از این شرکت‌ها در تولید دارو برای عرضه داروی گران‌تر موجب شد تا حوزه سلامت و تأمین دارو حتی‌ای ساده‌ترین داروها به مشکل بخورد و نیاز از واردات دارو از کشوری همچون هند شویم. سال ۱۴۰۱، نظام سلامت تاگزیر شد ۵۰ تن دارو شامل انواع آنتی‌بیوتیک‌ها را وارد کند. داروهای وارداتی که هم هزینه بیشتری را به‌نظام سلامت تحمیل کرد و هم کیفیت داروهای وارداتی به‌دفعن بسیاری از پزشکان مناسب نبود. کار به جایی کشید که یکی از همین آنتی‌بیوتیک‌ها به دلیل کیفیت پایین از سوی خود سازمان غذا و دارو از بازار جمع شد.

■ **تکرار سناریوی تجربه‌شده**

حالا هم چندهای می‌شود که درباره دارو نگرانی‌هایی وجود دارد و برخی اقلام دارویی با کمبود یا نبود مواجه شده‌است. ماجرای که البته ریشه‌های آن به عدم تخصیص ارز و کمبود نقدینگی باز می‌گردد و موجب شده بیماران برای تأمین داروی مورد نیازشان دچار سردرگمی شوند. همچنان که همین چند روز پیش مهدی پیرسالچی، رئیس سازمان غذا و دارو درباره مشکلات دارویی کشور گفت‌بود: «متأسفانه در حال حاضر نقدینگی یکی از مهم‌ترین مشکلات ماست، مشکلی که هم بخش دولتی و هم بخش خصوصی با آن مواجه هستند. دلیل اصلی این مسئله تخصیص نامناسب بودجه و پرداخت‌های نامنظم و تا‌کافی است که موجب اختلال در زنجیره تأمین و توزیع دارو شده و در نهایت به کمبودهای دارویی دامن می‌زند.»

طبق توضیحات وی اگر سازمان‌های بیمه‌گر متعهد شوند که بدهی‌های خود را به‌موقع پرداخت کنند و سازمان هدفمندسازی یارانه‌ها نیز پرداخت‌های خود را به‌درستی انجام دهد، مشکل نقدینگی تا حد زیادی برطرف خواهد شد. با بهبود این چرخه، تأمین دارو نیز با کیفیت بهتر و پایداری بیشتری انجام خواهد شد.

رئیس سازمان غذا و دارو تأکید کرد: «بسیاری از کمبودهای دارویی ناشی از عدم تخصیص به‌موقع ارز دارو است که در اختیار سازمان غذا و دارو نیست، به همین دلیل، هماهنگی میان نهادهای مرتبط برای حل این مشکل ضروری است.»

■ **تخصیص ۹۰درصدی ارز دارو**

روز گذشته اما وزیر بهداشت با خبرهای خوبی از حوزه دارو و تخصیص ارز به هیئت دولت آمده‌بود و در گفت‌وگویش با خبرنگران در حاشیه هیئت دولت از تخصیص ۹۰ درصدی ارز مورد نیاز حوزه دارویی خبر داد.

محمدرضا ظفرقندی در پایان جلسه هیئت دولت در جمع خبرنگاران در پاسخ به پرسشی درباره وضعیت تأمین داروها با توجه به فغال شدن مرکزیزم ماشه گفت: «هر هفته صد دقتیقی نسبت به کمبود دارو انجام می‌دهیم تا چنانچه مشکلی در این زمینه وجود دارد، تأمین نیازها را انجام دهیم.»

وزیر بهداشت در مان تأکید کرد: «در زمینه تأمین داروهای بحرانی که حدود ۴۰ تا ۵۰ قلم است و نیاز به واردات دارد با بانک مرکزی رایزنی‌های لازم در زمینه تأمین ارز را مرتبأ انجام می‌دهیم.»

طبق تأکید وی نمی‌توان گفت در این زمینه آنچه مطالبه داشته‌ایم به صورت صددرصد محقق شده‌است. اما تأمین ارز در زمینه رف‌ع نیاز دارویی در این بخش را بانک مرکزی تا ۹۰ درصد پوشش داده‌است.

وزیر بهداشت در خصوص ورود داروهای تازه به سبد دارویی کشور و کیفیت داروهای داخلی و وارداتی هم اینگونه توضیح داد: «کمیت دارویی کشور کیفیت داروهای تولید داخل را بررسی می‌کند و اگر داروی ایرانی استاندارد لازم را داشته باشد، جایگزین داروهای خارجی می‌شود و فقط در صورت نبود داروی داخلی، داروی وارداتی تحت پوشش بیمه قرار می‌گیرد. اگر دارویی تولید داخل داشته باشد و کیفیت آن در کمیت ارزیابی دارویی ما قابل قبول باشد، اگر کسی توصیه‌ای برای داروی خارجی داشته باشد و وارد شود طبیعتاً آن دارو بیمه نمی‌شود.»

محمدرضا ظفرقندی درباره وضعیت دارویی بیماران خاص و صعب‌العلاج هم گفت: «در مورد داروهای خاص هم می‌توان گفت بیش از ۵۰ درصد آنها تأمین‌شده و بخش عمده‌ای از سواد اولیه این داروها از خارج وارد و در داخل کشور تولید می‌شود. تنها بخش بسیار کمی، کمتر از ۱۰ درصد، از داروهای مربوط به بیماران خاص به‌صورت کامل از خارج وارد می‌شود.»

■ **درس گرفتن از تجارب گذشته**

با تمام اینها اما نگاهی به گذشته ضرورت مدیریت فضای دارویی و تأمین ذخایر استراتژیک دارو را گوشزد می‌کند. تجربه سال‌های گذشته به خصوص سال ۱۴۰۱ نشان می‌دهد بی‌توجهی به نیازهای دارویی کشور و عدم پیش‌بینی مناسب از بیمارهایی که در فصول خاصی از سال همه‌گیر می‌شود، می‌تواند حوزه سلامت را در زمینه دارو و درمان با چالش‌های جدی مواجه کند. همچنان که آن سال تحری برای شربت سرماخوردگی باید چندین داروخانه را زیر پا می‌گذاشتند و در نهایت هم معلوم نبود موفق به تهیه داروی خود بشود یا خیر!

بخشی از کمبودها به سوءمدیریت وزارت بهداشت در پیش‌بینی میزان نیاز اقلام دارویی باز می‌گشت و بخش دیگر به تخلفات و ناهماهنگی‌هایی که در این حوزه اتفاق افتاد. حالا باید دید با تأمین ارز دارو آیا چالش کمبودهای دارویی برطرف می‌شود یا این ماجرا پشت پرده‌ای دیگری هم دارد!